

Kapitola dvacátá osmá

„T-Rex?“

„Ne.“

„Herkules?“

„Ne.“

„Tlustoch?“

„Rozhodně ne.“

„Stewart?“

„Zbláznil ses?“

„Ne.“ Tristan vzdychl. „Dobře, tak co Chuck?“

Nad tím jsem se na okamžik zamyslela. „Možná.“

„Romulus?“

„Ten je ze *Star Treku*, ne?“

„Že ty jsi ve skutečnosti nerd?“

„Sklapni. Líbil se mi ten týpek, co hrál Kirka.“

Zasmál se, ale do tváře jsem mu neviděla. „Aspoň je ve tvém věku.“

Už jsem se bál, že řekneš, že se ti líbil starouš Spock.“

„Nech toho pořád,“ uchechtla jsem se.

„Burák?“

„Ne.“

„Midas?“

„Možná.“

„Bruno?“

„Ne.“

„Gomer?“

„Možná.“

„Jigsaw?“

„Po postavě z hororu ho teda nepojmenuješ.“

Další povzdech. „Fajn. Co Yoda?“

„Jé, jo, to se mi celkem líbí. On vypadá jako Yoda, že jo?“ Vzepřela jsem se na loktech a podívala se na dosud bezejmenné štěně chrnící na trávě asi metr od nás.

Pes spal hlubokým spánkem a krčil u toho nos, úplně jako Yoda. Tristan se zasmál a já sledovala, jak se taky opírá o dlaně, aby na svého nového kámoše viděl. „Jo, vypadá jako Yoda.“

Od chvíle, kdy si Tristan křížence mastifa a německé dogy přivezl z útulku, uplynulo pět dní a ten chudák vystřídal všechna možná jména od Cukříka přes Boba až po Wesleyho. Musela jsem Tristanovi promluvit do duše a vysvětlit mu, že musí vybrat stálé jméno, jinak tomu nebohému štěněti způsobí krizi identity. Tristan mě každý den po práci vyzvedl u mě doma a společně jsme jeli k němu, abychom s jeho psem mohli trávit čas. Když jsme ten první den vcházeli do domu, cítila jsem, jak z Tristana vyzařuje nejistota, nejspíš po tom incidentu s počuraným audi čekal naprostou katastrofu. Obří štěně ale jen spořádaně čekalo ve své přepravce. Brali jsme ho na procházky po čtvrti, ale nejčastěji jsme se s ním jen poflakovali na Tristanově zahradě. Občas jsme Cukříka/Boba/Wesleyho zkoušeli učit aportovat. Moc nám to nešlo.

Teď jsme se váleli v trávě a na kůži nás hřály paprsky pozdně odpoledního slunce. Bylo tu fakt krásně. Nad zahradou se skláněly dva vzrostlé stromy, tráva byla posekaná a Tristan budoucího Yodu učil, že má kádit jen v jedné části zahrady, aby nehrozilo, že šlápneme – nebo si nedejbože lehneme – do jeho obřího bobku.

Tristan se vedle mě pobaveně zachichotal. „Myslím, že to bude Yoda.“ Odmlčel se a vyslal další pohled k pejskovi. „Yodo!“

Pes otevřel hnědá kukadla a upřel je na něj. Hlavu naklonil do strany, vypadalo to, jako by se ptal, co se děje. Fakt jsem si toho maxipsa